

***PREKRASNI NASTAVAK SVJEDOČANSTVA "BUĐENJE JEDNE
LJUBAVI"***

Kako me je Zli ometao na putu

obraćenja

Kako je rasla moja ljubav prema svemu što ima veze sa Bogom, tako je

rastao i bijes Zloga jer je osjetio da me gubi. Osjetio je da više neću ići

putem grijeha, osjetio je da sam svakim danom sve jača, da sam

spoznala njegove zamke i podmetanja. Toplo preporučam knjigu od

Milivoja Bolobanića „Zamke zloga“ gdje sam na jednostavan način saznala

sve što je početniku laiku potrebno znati.

Moj anđeo čuvar je do tada bio slab jer sam živjela za svijet, bilo mi je

bitno kako što bolje izgledati, trošiti novce na skupe stvari, bilo mi je

važno što drugi misle o meni, imponiralo mi je biti u centru pažnje,

željela sam da me hvale, komplimenti su mi hranili i dušu i

samopouzdanje, nisam se molila niti išla u crkvu, moj duhovni život bio

je jednak ravnoj crti na EKG aparatu.

S vremenom se minus na računu povećavao, trošila sam više nego što

zarađujem, lažnih prijatelja oko mene koliko hoćeš, u braku

nezadovoljstvo jer sam mislila kako je drugima bolje nego meni.

Bog će nas pustiti da dođemo do ruba, ali nas nikad neće pustiti da

zakoračimo preko ruba.

Pustit će nas da se mučimo, koprcamo, plačemo i okrivljujemo druge za

naše nevolje, ali On je uvijek kraj nas i čeka da ga pozovemo. Onog trena

kada ga u bezizlaznoj situaciji očajnički potražimo On će „dotrčati“ da

nam pruži ruku. Da dobro sam napisala – DOTRČATI – jer nas toliko voli

da ne možemo to zamisliti, i želi nam pomoći, samo ga moramo

DRAGOVOLJNO pustiti u svoj život. Jer sada shvaćam onu njegovu – dao

sam vam slobodnu volju, nikome ja ne dolazim na silu!

Nakon što sam očistila dušu od nagomilanih grijeha i izvršila pokoru,

počele su sumnje – jesam li ja dostojna da mi Bog oprost, ma meni neće

oprostiti to i to, pojavio se strah da nemogu zavrijediti Božju ljubav,

grižnja savjesti i očaj uvukli su mi se u srce. O da to je jedan od načina

kako nas Zli želi uvjeriti da nam Bog neće oprostiti, ali moj Isus je bio uz

mene, već drugi dan pobrinuo se da na internetu pronađem članak o

oprostu grijeha! Nakon toga osmijeh se vratio na moje lice, više mi nitko

nije mogao naturiti osjećaj krivice, haloooooooo ma ko ste vi ljudi da mi

sudite – ako mi je moj Bog oprostio onda mi vaše mišljenje više nije

važno.

Nakon ispovijedi jedva sam čekala da se pričestim. O tako dugo nisam

bila na pričesti, ali i tu je Zli umješao svoje prste i pokušao me smesti.

Dok sam ja išla na vjeronauk pričešćivali smo se na jezik, no sada vidim

da se dosta ljudi pričešćuje na ruku. Stanem ja tako u red za pričest,

uzbuđenje je bilo veliko, ali kako da se pričestim, negdje sam pročitala da

se Isusu ne sviđa ta novotarija pričešćivanja na ruku. Ni sama ne zna kako

- stavim odjednom ruke ispred svećenika, nikad u životu se nisam tako

pričestila, a sada pružam ruke – i tup, svećenik me udari po rukama jer

sam stavila krivu ruku preko ruke. Ajme srama, ajme neugodnosti pored

toliko ljudi, uzmem ja hostiju i vratim se na mjesto. Sram me oblio

cijelu. I u trenu shvatim što mi se događa, Zli me želi izrugati, želi da

odustanem od pričešćivanja i rasta u vjeri. E pa dobro neće tvoja biti

zadnja pomislim, baš za inat sad ću redovito na ispovijed i redovito na

pričest **i to na jezik**, kako i treba. Još jednom pokazalo se da će Bog

ono vražje okrenut se na dobro!

No nije tu stalo! Jednog dana moje dijete mi kaže – mama, od kada ideš

redovito na Misu i moliš se, ja često sanjam Vraga i neke zle prikaze.

Aha, tu si dakle, sada udara po mojim namilijima. E nemože to tako,

kažem djetetu da kad tako nešto sanja samo pozove Isusa i Djevicu

Mariju u pomoć i neka se ne boji. Tako je i bilo, i kad bi se to desilo

nakon molitve i traženja zaštite naše Majčice, dijete bi nastavilo mirno

dalje spavati. A ja sam počela moliti molitvu „U ime Isusovo“. Slučajno

sam je kupila u jednoj knjižari jer mi se svidjela sličica Isusova, a još

nisam ni čula za tu molitvu, nisam ni znala koliko je jaka. Primjera radi,

ako ste bili na nekoj duhovnoj obnovi od fra Ive Pavića, onda znate da on

s tom molitvom započinje Duhovnu obnovu.

Dakle nije slučajno što sam baš tu molitvu pronašla, jer pokazalo se da mi

je ubrzo itekako zatrebala.

Zašto sam spomenula na početku, kako je moj anđeo čuvar bio slab prije

moga obraćenja. Negdje sam pronašla tekst u kojem se spominju naši

anđeli čuvari gdje je opisano kako su oni tužni i jadni kada smo mi u

stanju grijeha, jer su i oni tada slabi, oružje kojim nas Zli napada je jače

od naših anđela čuvara ako ih mi ne „hranimo“ dovoljno. Dakle kada mi

duhovno rastemo, kada smo jaki u molitvi, kada smo svijesni svojih

grijeha i kada se borimo da ne upadamo u grijeh, kada redovito idemo na

ispovijed i čistimo našu dušu, tada su i krila NAŠIH ANĐELA SVE JAČA,

DAJEMO IM DUHOVNU HRANU KOJOM SE I ONI TADA UČINKOVITIJE

BORE ZA NAS PROTIV Zloga.

Nadam se da je moj anđeo čuvar sada zadovoljniji sa mnom.

U mojoj se obitelji puno psovalo, ko dobar dan, tako je i meni to bio

nornalan način komunikacije, ALI sada više ne smijem psovat jer znam da

se to mom Isusu ne sviđa, o trebalo mi je jako dugo dok se nisam riješila

te ružne navike, u početku dok mi je još znalo izletit nešto ružno ja bi se

sva naježila kada bi izgovorila psovku. Tako bi snažno osjetila prisutnost

Zla u tom trenutku. Pobjedila sam Zlo u psovkama na taj način da bi

prilikom pričešćivanja zamolila Isusa da očisti moj jezik i od najmanje

psovke, trajalo je to neko vrijeme, ali me moj dobar Bog oslobodio te

navike.

Zatim mi je Zli poslao nerazumijevanje i podsmijeh okoline, a što je

najgore moja vlastita majka mi se izrugivala, da šta ja sad tu trčim u

crkvu svako malo, a kada bi ju opominjala da ne psuje onda bi se ljutila

da šta se pravim pametna sad odjednom, kada bi drugima pričala o

svojim doživljajima gledali su me kao luđakinju, ma šta ti sada

filozofiraš, praviš se pametna jer si odjednom otkrila Boga, a mi odavno

idemo u crkvu. Rođakinja mi je čak nazvala mamu i pitala jesam li ja

dobro, da nemam možda nekih problema.

O kako je to bilo smiješno, ja otkrila Boga i sada ja nisam normalna,

prešla sam nekako i preko tih komentara te nastavila svojim putem.

Gledam njih kako su u depresiji, zlovoljni, bez novaca, bolesni, a tako im

je blizu rješenje!

Svaki novi dan čeka nas neka zamka grijeha, ali tko nam što može kada

je Bog uz nas!

„I da mi je dolinom smrti proći zla se ja ne bojim...”

Prepušti Gospodinu puteve svoje u Njega se uzdaj i On će sve voditi.

**Meni osmijeh ne silazi s lica, a kad nevolje dođu kažem samo –
Bože ako je
to tvoja volja neka bude tako, a ako nije pokaži mi što mi je činit.**

Neki dan obuzme me **□** jad, ma kako ću ja služiti **□** Gospodinu
ovakva
brzopleta, nepromišljena ... **□** opet mi Vrag neda mira i tjera me u
malodušje.

I onda mi sinulo – pa On me je takvu napravio, ja sam njegovo
ljubljeni
dijete, On je htio da budem takva i možda baš ovakva potrebna
sam ovom
svijetu...

Ne prepuštajmo se na milost i nemilost, borimo se protiv zamki **□**
Zloga!

Jedan savjet za majke, a koji mi je nedavno dao jedan svećenik - POSTOM možete zaštititi svoju djecu i od najvećeg zla, pogotovo ako su daleko od vas, studiraju ili rade u drugom gradu ili drugoj državi!